

Reizen met de natuur 5

Door: Christel van Asten

Mijn vorige artikel eindigde halverwege ons verblijf in Nederland. Ik schreef de afsluiting van onze reis door Scandinavië, over de oogst die de herfst ons te bieden had en over de kristalkaartjes die ik uit wil gaan geven.

In dit artikel schrijf ik over de tweede helft van ons verblijf in Nederland en over Frankrijk, waar we momenteel verblijven.

In Nederland hebben we een stacaravan gekocht op een mooie camping in de Achterhoek. Daar verblijven we ongeveer twintig weken per jaar omdat mijn vader in Nederland zijn bedrijf heeft. Er zit een manege bij de camping waar we dan twee keer per week paardrijden en Lindsay speelt er in het weekend met vriendinnetjes.

Omdat ze bijna jarig is, geeft ze een kinderfeestje in het bos met als thema: Ridders. Ik mocht helpen voorbereiden en dat was echt heel leuk; ik liep samen met mama door het bos en we lieten de ideeën vanzelf ontstaan.

De kinderen vonden het feestje superleuk. Door middel van een aantal proeven moesten ze bewijzen dat ze een schildknaap waardig waren. Het is ze net gelukt... wie weet, misschien worden ze volgend jaar ridder? Lindsay's verjaardag zelf (16 oktober) zou in Frankrijk plaatsvinden, maar er was één cadeau dat we niet zo makkelijk mee konden nemen, en dat was dat we op buitenrit mochten! Anderhalf uur lang te paard het bos in met de net inluiddende herfst... het was een heel bijzondere ervaring.

Vorige maand schreef ik dat ik uitgevers benaderd had met de vraag of ze mijn kristalkaartjes uit wilden geven. Ik heb antwoord gekregen; drie keer een nee!

De een zei dat ze niet met debutanten werken, de tweede dat ze gewoon geen interesse hebben en de derde vond het heel spijtig maar had helaas al een aantal andere sets over kristallen op de markt gebracht en had dusdanig geen interesse.

Nu hebben we besloten dat we het even laten rusten tot november, en dan opnieuw uitgevers

gaan benaderen. Tot die tijd zal ik de set zoveel mogelijk verbeteren, wat het hopelijk interessanter zal maken voor de uitgevers.

Maar eerst gaan we weer naar Frankrijk! Er staat ons daar een fikse verhuizing te wachten...

De afgelopen vijf jaar hebben we geleefd in huizen die te koop staan, maar waarvan de (buitenlandse) eigenaren al terug zijn naar hun eigen land, als beheerders zeg maar. Het huis waar we nu in zaten, een groot 16^e -eeuws landhuis in de Montagne Noire, Zuid-Frankrijk, is verkocht en we moesten dus eruit.

Gelukkig voor ons hadden we het meeste al ingepakt, maar toch was het nog een fikse, drie-daagse klus, omdat we per doos moesten beslissen of het naar een berging, naar Nederland of mee in de Camper moest. Alles wat mee moest naar Nederland ging onze caravan in. Nu moesten we natuurlijk een nieuwe plek zoeken om te leven, maar daarvoor hadden we al iets bedacht.

Het wonen op een camping in Nederland beviel zó goed, dat we dat in Frankrijk ook wel wilden. In Nederland al had mam een flink aantal campings opgezocht in ons favoriete gebied in Zuid-Frankrijk, het Kathareng gebied.

Nu het landhuis, Jacournassy, afgerond was, konden we beginnen de campings een voor een te bezoeken om uit te zoeken of ze a) wel openstonden voor het idee dat er 20 weken per jaar een gezin op hun camping kwam wonen en b) of de camping ons wel beviel.

Vol goede moed stortten we ons in dit nieuwe avontuur.

De eerste dag verliep niet helemaal volgens schema. Veel campings bleken ver uit elkaar en soms zelfs buiten het gebied te liggen. De twee campings die we bezochten hadden een nare sfeer en waren klein.

Bij de tweede camping die we bezochten begon ook de camper nog tegen te werken; om de camping te bereiken moesten we een steile heuvel afrijden om vervolgens een dichte slagboom te treffen; de camping had een wintersluiting.

Toen moesten we achteruit de steile helling terug omhoog, met een camper die al overbeladen is als je erin gaat zitten... we roken een combinatie van zwavel, rotte eieren en verbrand metaal, en zagen een flinke paarse rookwolk onder de auto vandaan komen.

Eenmaal boven na een vlugge blik in de motorkap meldde mijn vader heel geruststellend dat de koppelingsplaten verbrand waren... oké, daar staan we dan... we bereidden ons op het ergste voor.

Mam raadde mijn vader aan om vooral eens op internet te kijken of het wel echt zo erg was. Ivar keek en meldde dat er niets aan de hand was; de koppelingsplaten waren slechts oververhit.

Oké, rustig ademhalen, niets aan de hand, een raampje openzetten tegen de stank, en vooral even voornemen om voortaan eerst te kijken of de camping wel open is voordat we vol enthousiasme heuvels afrijden... lesje voor de volgende keer.

Maar om het weer helemaal goed te maken overnachtten we die nacht op een schitterende plek. In de bergen, met uitzicht over het dorpje beneden en de bizar gevormde bergen daarachter. En het werd nog veel mooier toen we later nog even gingen sterrenkijken; we werden getraakteerd op de mooiste sterrenhemel sinds jaren.

De lucht was zeer helder, de Melkweg liep als een enorme band aan de hemel. Toen we eindelijk onze blik ervan afwendden, zagen we dat het stadje in de vallei helder verlicht was, als een kerstspreekje in het holst van de nacht. "Nou, als er nu een ster valt, weten we welke kant we op moeten", merkte mam op. Helemaal terecht. We voelden ons net de hertjes van Bethlehem.

De volgende dag stond er een camping in de buurt van het plaatsje Nebias op het programma, waar zich ook een natuurlijk labyrint bevindt. Deze camping sprak ons van tevoren ook al zeer aan, en we waren erg nieuwsgierig. Toevallig was het de laatste mogelijkheid om de eigenaren te spreken - de volgende dag zouden zij op vakantie zijn gegaan.

De camping lag in een schitterende omgeving en de eigenaren stonden open voor onze plannen. Het voelde van beide kanten erg goed en we hoopten dat dit ons nieuwe thuis kon worden. We bezochten die dag nog een andere

camping, op 1300 meter hoogte in de Pyreneeën en een erg populaire camping.

De verschillen konden moeilijk groter zijn. Deze camping herbergt in de zomer dagelijks ongeveer 300 gasten, terwijl de andere vond dat iedere gast ruimte mocht hebben. Ook vond onze favoriet rust erg belangrijk.

Onze keus was daarmee erg snel gemaakt, zeker toen we hoorden dat er op de tweede keus drie maanden per jaar zoveel sneeuw lag, dat de camping dan onbereikbaar was! Daarna gingen we naar een andere camping - niet om er te gaan wonen, maar om daar Lindsay's verjaardag te gaan vieren!

Lindsay's verjaardag was een leuke dag.

Als taart hadden we zelfgemaakte chocoladecake met appeltjes uit de tuin en die appeltjes zaten ook in ons brood - dat maken we iedere dag vers.

Boven: chocoladecake met...

onder: appeltjes uit de tuin...

Mama had een leuke speurtocht gemaakt over de afgelopen vijf jaar dat we al op reis zijn en bij elk van de drie te kiezen antwoorden stond

hoe je moest lopen om een cadeautje te vinden.

Ik moest heel erg lachen om wat mam bij een fout antwoord opgeschreven had: "Ga liggen en schaam je!" Het was erg leuk.

Na Lindsay's verjaardag parkeerden we de camper op wat wij wisten een hele mooie camperparkeerplaats bij het plaatsje Serres.

We hebben er naar hartenlust met de honden getraind en gespeeld.

Daarna was het douchetijd. We waren oorspronkelijk van plan geweest om bij een zwembad te gaan douchen, maar zodra de chloordampen ons tegemoet dreven, besloten we het creatiever aan te pakken.

We wisten een warmwaterbron in de buurt, bij een oud Romeins badhuis, waar je prima je haar kunt wassen.

Gewapend met natuurshampoo en handdoeken gingen we erheen. Het was een heerlijke douchepartij! Daar kon geen douche tegenop!

Dat was het weer, voor deze keer.

Volgende maand schrijf ik over onze pogingen om het overgewicht van de camper op te lossen, en over wat er verder gaat gebeuren.

Ik heb nog geen idee wat dat zal zijn, maar leuk wordt het zeker!

Tot volgende maand,

Christel
